

Illustreret Tidende

Nr. 764.

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 17de Mai 1874.

2 Rdlr. Fjerdingaaret.

15de Bind.

Indhold.

Kampen ved Bilbao. — „Blod“, af B. C. — Den japanske Færgebaad. — Færgefart over en Flod i Ostindien. — Fra Carl XV's Fødsel. — Meddelelser af blandet Indhold.

Kampen ved Bilbao.

Efterat Marskal Serrano i Slutningen af Marts var bleven slaaet tilbage af den carlistiske Hær, som havde indesluttet Bilbao, besluttede han at forege sin Styrke og dele sit Ansvar, inden han foretog et nyt Angreb, af hvis Udfald hans Skjebne efter al Rimelighed vilde være afhængig. Hans Nederlag havde bragt ham i en meget kritisk Stilling. Republikanerne havde hverken glemt eller tilgivet det Statscoup, som han med Bistand af General Pavia havde udført i Madrid, og dersom det ikke lykkedes ham at befrie Bilbao, kunde de atter faae Nationen med sig og tage Hevn over ham. I hans egen Leir herskede der desuden Mangel paa Enighed og Sammenhold. Mange af de høiere Officerer, som ikke havde deltaget i Sammensværgelsen mod Dronning Isabella, bare hemmeligt Nag til ham og vilde benytte den første Leilighed, som tilbød sig, til at sætte hendes Søn, Prinds Alphons, paa Thronen. Andre, som havde deltaget i Revolutionen, vare misundelige og misfornøiede, og naar Lykken gik ham imod, vilde de let blive fristede til at følge det Exempel, som han i 1868 havde givet dem paa Frafald og Førræderi. Den langvarige Borgerkrig, hvoraf det ulykkelige Spanien er blevet hjemsogt, har medført en stærk Demoralisation; Enhver tænker blot paa sig selv, og kun den, der er heldig, kan være sikker paa, at Ingen svigter ham. Marskalk Serrano maatte seire, dersom han skulde vedblive at være Spaniens Dictator; han kunde ingen Naade og Barmhertighed vente af sine Fjender og vilde see sig forladt af sine Venner, dersom Don Carlos holdt sit Indtog i Bilbao. Under disse Omstændigheder besluttede han at give sig Tid til at re-

organisere sin Hær, inden han igjen angreb Carlisterne, og at dele Æren, dersom det gik godt, men tillige Ansvaret, dersom det gik galt, med Marskalk Concha, Marques del Duero, en af den spanske Hærs dygtigste Generaler. Foruden de to Armeecorps, for hvilke Serrano stod i Spidsen, blev der dannet et tredie paa 12 til 14,000 Mand, hvis Commando overdroges til Concha, og det skulde spille Hovedrollen, naar Kampen igjen optoges.

Don Manuel de la Concha, Marques del Duero, spansk Marskalk, er født d. 25de April 1808 og traadte i en Alder af tolv Aar ind i den spanske Garde som Cadet. Da Borgerkrigen udbrod i 1833, udnævntes han til Lieutenant i Nordhæren, og med denne Hær deltog han i hele Krigen, som først endte 1839.

Næsten i alle de Træfninger, som forefaldt i denne Krig, udmærkede han sig ved sin Tapperhed og Koldblodighed; han var i 1834 med ved Durango, ved Asasua, hvor han blev saaret, Zuniga og Mendaza, ved Arronez i 1835, ved Urnieta i 1836, ved Leon i 1837—38 og endelig i den Række af Battailler, der i 1839 afsluttede Felttoget, saa at man i Ordets bogstavelige Forstand kan sige, at han avancerede med Kaarden i Haanden. Marskalken er en vel proportioneret Mand af Middelstørrelse, med et udtryksfuldt og energisk Ansigt, som røber den gamle Krieger, og hans martialske Udseende forøges ved de store Kuebelsbarter, hvori der endnu ikke findes et graat Haar. Han er rask og rørig, under sig ikke Ro eller Hvile, naar det gjelder

Tjenestens Tary, og er tidlig paaferde om Morgenen. Han taler saa hurtigt, at det ofte er vanskeligt at forstaae ham, og dog taaler han ikke, at nogen af hans Officerer beder ham om at gjentage en Ordre. Hans Corps organiseredes i Santona, og den 19de April gik han ombord i Castro for at begive sig dertil, uagtet det blæste en saa voldsom Storm, at de spanske Søofficerer indstændig raadede ham til at udsætte Reisen. Neppe var den gamle General kommen i Land, før end han stog tilhest og begav sig til sine Tropper, som strax mærkede, at de vare komne i dygtige og paalidelige Hænder. Den næste Morgen saae man ham før Klokkeren fem ride rundt for at inspicere sine Troppers Stillinger og undersøge Carlisternes, uagtet han først var gaaet til Ro henimod Midnat den foregaaende Aften. Han var paa denne Udflugt ledsaget af Serrano, og hertil knytter sig en morsom Anekdotte. Da Concha var staaet op, iførte han sig i Hast en Morgendragt og gik ind i det Værelse, som var anviist hans Ordonnansofficerer. Da der ikke fandtes et Menneske her, gav han sig til at raabe saa høit, han kunde: »Hvad skal det betyde? Klokkeren er over fire, og Ingen er staaet op! Jeg har aldrig kjendt Magen!« Medens han saaledes gav sit Hjerte Luft, gik Døren op, og Marskalk Serrano stod for ham i fuld reglementeret Uniform. »Naa, der fangede jeg Dem!« udbrød

Don Manuel de la Concha, spansk Marskalk.